

на токози бѣ и вратковременна; дъждѣтъ ставаше порѣдѣкъ и най подиръ като са прокъснѣхъ облацѣтъ показа са мѣсецѣтъ и облѣ свѣтливѣтъ си лучи на преисводната пещера. Никога може бы тои не ѿ освѣтлявалъ группа живописна. Тукъ до праздния кѣтъ на огнището сѣдѣше дѣвица, хубавата Юна, Главкъ забравяше при нея бабата, гледаше на нея и ѿ говоряше привѣтливы думы; тамъ оплашената робыня и привидѣніето на пещерата, което вливаше въ тѣхъ неподвижнѣтъ си и ледяны погледы. И при сичко туй любовницѣтъ са виждахъ спокойны и тихы, таѣвази магическа сила има любовта; мыслишъ че бѣхъ свѣрхчеловѣчески творенія които не можахъ да са докажѣтъ отъ страшната пещера и отъ сичко що ѿ въ нея. Лисицата гледаше на тѣхъ съ искромѣтны погледы и лувавы, и Главкъ, като са обърнѣ къмъ вѣщицата съзрѣ тогасъ първыи пѣтъ огнищѣтъ очи и страшната глава на голѣма зѣмя която лежеше при краката на вѣщицата. Или че свѣтливѣтъ цвѣтъ на наметката на Юна, или друга нѣкоя причина раздразни пѣзливото животно, върхѣтъ на главата му са зачерви като пламѣкъ, то са исправи и виждаше са че иска да са хвърли врѣху прекрасната неаполитанка. Главкъ грабнѣ тосѣ часъ една главия отъ огня, и змѣята са разсѣрди, подигнѣ са и като сѣскаше страшно исправи са на опашката си като копѣе, и главата ѿ стигае на сѣщата высочина на която стигае главата на аѣниинна.

— Въспри змѣята, бабичко, извика Главкъ, или ще я убѣж.

— Азъ ѿ сѣмъ отнела отровата, рече вѣщицата, като са събудилъ отъ заплашванѣето, но, преди тя да отговори, змѣята са впуснѣ на Главка който бѣрже и искусно са уклони и въ сѣщото време удари змѣята по главата която са тѣрколи въ пепеля на огнището.

Бабичката са подигнѣ и са исправи срѣщо Главка съ лице на страшна фуриѣ. Но страшното туй лице спазваше нѣкаква правилность и нѣдѣ не са виждаше онѣзи кривлявость, отъ които фантазіята на сѣвернѣтъ жители почерпахъ образа на ужаса и на трепета.

Съ гласъ спокоенъ и медленъ, противоположенъ на израженіето на лицето ѿ, което са виждаше безстрастно и тихо, тя му отпрати слѣдующѣтъ думы.

— Ты прибѣгнѣ подъ стрѣхата ми, и са огрѣнѣ на огнището ми, но ты въздаде зло за добро. Ты удари, или убѣи може бы животно, което ма обичаше, което бѣше мой имотъ; приложи на туй още че туй животно са почита отъ човѣцѣтъ за священъ.